

kapitola

1

„Si zlá!“

Okej, viem, že to nie je ten najkrajší spôsob, ako sa baviť s vlastnou mamou, ale verte mi, zaslúži si to.

Celé mesiace (aby som bola presná, bolo ich päť) som ju prosila, aby ma pustila na koncert skupiny Mara's Daughters. Sú na 110 % tá najúžasnejšia indie skupina na svete a chystali sa hrať v zapadákov, kde bývam. Nechájala som, prečo chceli prísť do Goodu v Pensylvánii, ale nestážnovala som sa. Ich koncert bola tá najväčšia udalosť, ktorá sa tu kedy mohla odohrať. Navyše, chystali sa hrať presne na moje trináste narodeniny.

Znie to ako sen, ktorý sa stal skutočnosťou, však?

No len skúste zohnať lístky.

Myslela som si, že je to jasná vec. Mama mi vo výnimočnom okamihu jej normálneho stavu sľúbila, že ich pre mňa a moju najlepšiu kamarátku, Gabrielle Gottliebovú, zoženie. Ibaže, lístky boli cez internet absolútne vypredané za pätnásť sekúnd, rady pred Ticketmasterom boli nekonečné a ceny na eBayi zas také vysoké, že dokonca aj keby moja mama zapredala obe naše duše, nemohla by si ich dovoliť.

Takže najlepšia skupina, akú som kedy počula, mala hrať pár blokov od môjho domu, ale ja som bola odkázaná akurát tak na iTunes. Bolo to ako v zlom sne. Mara's Daughters boli neveriteľné. Hociktorú z ich pesničiek ste si mohli v hlave dookola spievať aj tri dni. Každý to hovoril. A každým myslím Cola Danielsa.

On bol ďalším dôvodom, prečo som naozaj potrebovala tie lístky. Koncert by bol konečne šancou nadviazať s ním rozhovor. Náhodou som na hodine francúzštiny počula, ako hovoril Reidovi Wintersovi, že Mara's Daughters je tá najlepšia nová skupina. Ak sa niekto vyzná, tak to je práve on. Je veľký hudobný fanúšik. Stále si niečo bubnuje na lavici a niekedy si dokonca aj niečo trochu pohmkáva. V nijakom prípade by si nenechal ujsť koncert Ma-

ra's Daughters. Aj preto bolo pre mňa mimoriadne dôležité, aby som sa tam dostala.

Nevyzeralo však, že sa mi to podarí. Vlastne, až do mojich narodenín.

Ten deň sa začal ako každý iný. Po niekoľkých neúspešných pokusoch v polospánku vypnúť budík, som vstala z postele, obliekla som sa a trielila som po schodoch dole hodiť do seba raňajky tak rýchlo, aby som stihla prísť do školy pred prvým zvoneníím. Ale keď som si do misky sypala cereálie, stalo sa niečo nečakané. Zo škatule vypadla obálka s dvomi lístkami na Mara's Daughters. Vykríkla som od šťastia tak hlasno, že mama schmatla na obranu 1,5 metra dlhú vyrezávanú palicu z dreva a vyrútila sa z izby, aby zistila, čo sa deje.

Mňa sa nepýtajte.

„Angel,“ povedala a celá sa chvela. „Čo sa stalo?“

So svojimi kučeravými vlasmi, zopnutými do fontánky, s hnedými očami, ktoré detailne premeriavali moju tvár, vo voľne visiacom chlpatom modrom župane, pod ktorým mala oblečenú babkovskú kvetinovú nočnú košeľu a s tou obrovskou palicou v ruke, vyzerala, akoby utiekla z blázince. Ale čo ma po tom? Dodržala svoj sľub. „Ďakujem, ďakujem, ďakujem, ďakujem,“ opakovala som. Jediné, na čo

som sa zmohla, bolo objat' ju – aj s palicou. „Ako si ich zohnala?“

„Čo?“

Na sekundu sa na mňa pozrela, ako keby som ju tresla po hlave tým gigantickým kusom dreva, čo držala v ruke.

„Tie lístky!“

Bola úplne zmätená.

„Tieto,“ povedala som a ukázala jej ich.

Pomaly a opatrne podišla ku mne. Tvárila sa, ako keby som držala malú nebezpečnú beštiu, ktorá sa pri najmenšom nesprávnom pohybe na ňu vrhne.

„Odkiaľ ich máš?“

„Z cereálií.“

Lístky mi vytrhla z ruky, spolu s obálkou, ktorú poobracala hore nohami. Vyletel z nej malý kúsok papiera. Nevšimla som si, že tam nechala účet. Jej správanie dávalo teraz aspoň trochu zmysel. Domyšlela som si, že nechce, aby som vedela, koľko za ne utratila.

Rýchlo zdvihla účet zo zeme. Pri pohľade na neho, vypleštila oči. „Nemôžeš ísť na ten koncert,“ vyštekla.

„Čo tým myslíš, že nemôžem? Ty si mi predsa tie lístky zohnala. Nemôžeš si ich teraz vziať späť.“

„Povedala som, že nepôjdeš.“

„Prosím ťa, toto mi nerob,“ prosila som a podišla k nej. „Nie dnes. Nie na moje narodeniny.“

„Nič ti nerobím. Robím to *pre* teba,“ povedala.

Do očí sa mi nahrnuli slzy. Prečo sa takto správala? Už teraz som bola v škole nikto – jedna z tých, z ktorých sa nikto neobťažuje ani uťahovať. Prečo mi mama nechcela dovoliť aspoň jednu vec, ktorá by mi trochu pomohla zapadnúť?

Mama zovrela účet pevne v ruke. Nechápala som, čo má za problém. Veď ona mi predsa tie lístky kúpila.

„Zaplatím si ten koncert sama. Mám ešte nejaké peniaze za stráženie detí.“

„O peniaze nejde,“ povedala.

„Tak o čo?“

Rýchlo sklopila pohľad na lístky a znova pozrela na mňa. „O nič.“ Čokoľvek sa dialo, ten lístok bol zjavne vysvetlením. „Môžem sa pozrieť?“

„Nie,“ odpovedala.

„Len sa chcem..“

Mama pokrčila lístok do malej gulôčky a chcela si ju dať do úst, ale schmatla som ju za ruku, ešte predtým, než ju zdvihla k ústam. Bola som na to pripravená. Nebolo to prvýkrát, čo sa pokúsila zjesť

niečo, čo nechcela, aby som videla. Minulé leto si dala na obed môj rodný list.

Ťahala som ju za prsty a snažila sa jej vytrhnúť ten papierik. Držala ich pevne, ale bola som vo výhode. Stále mala v ruke tú palicu, takže sa mi nemohla len tak vyšmyknúť. Nakoniec som ju šklbla za prsty a podarilo sa mi jej ten účet uchmatnúť. Až na to, že to nebol nijaký účet. Bol to odkaz.

A stálo na ňom: „S láskou, otec.“